

EL TEATRE LLIURE SUSPÈN LA TEMPORADA

Un trist comiat

El director del Teatre Lliure, Fabià Puigserver, ha estat rotund i taxatiu. Si no hi ha una resposta immediata de les administracions públiques, el Lliure pot suspendre definitivament les seves activitats. ¿Es pot parlar de suspensió de pagaments en teatre? Si no n'hi ha precedents, l'afirmació de Puigserver ho insinua: «Aquest mes no podem pagar la nòmina».

Andreu Sotorra

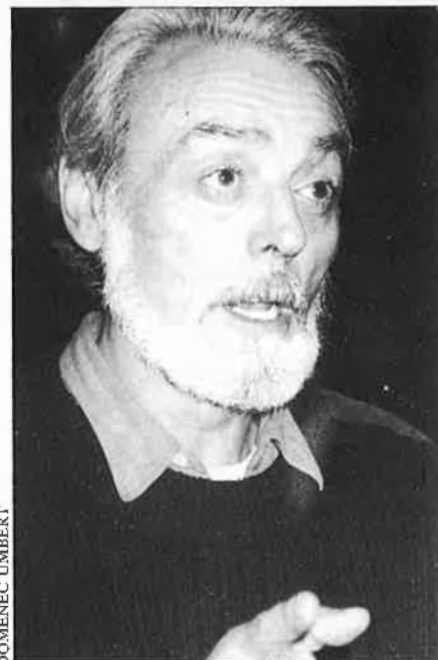
Quan el món del teatre semblava que havia entrat en el mes de les rebaixes, sense daltabaixos excessius, paint amb tranquil·litat l'inici de l'any, el Teatre Lliure va anunciar dijous passat, 19 de gener, en conferència de premsa la decisió de suspendre la temporada prevista si les tres institucions implicades (Generalitat, Diputació i Ajuntament de Barcelona) no li donen una resposta abans de fi de mes.

L'última obra en cartellera al Lliure ha estat *Titànic 92*, de Guillem-Jordi Graells, i actualment la companyia estava preparant el muntatge *Les noces de Figaro*, que havia d'estrenar-se a principis de febrer. Però els estira-arronsa han anat empitjorant. I el que semblava un principi de malentès s'ha convertit en una crisi del Lliure que ha obligat Puigserver a manifestar la de-

cisió d'adoptar el que pot semblar a primera vista una postura de força.

«És trist», va començar dient Puigserver. «A mitjan temporada no hi ha cap resposta concreta de cap de les institucions, cap compromís. Seria irresponsable i arriscat per part nostra no anunciar-ho. Ens demanen paciència i tranquil·litat. Però amb paciència i tranquil·litat, aquest mes no podem pagar la nòmina, ni del personal de servei, ni de la companyia. Per això suspendem de moment les funcions. Per falta de liquiditat».

Com ja va anunciar EL TEMPS, amb anterioritat, un cert aire d'optimisme va regnar entre els professionals del teatre en arribar a l'acord que Fabià Puigserver passaria a fer-se càrrec de la programació del Centre Dramàtic de la Generalitat. Com un goig sense alegria, però, el canvi del titular de Cultura de la Generalitat i, amb ell, el nomenament de Bru de Sala, va cap-

DOMÈNEC UMBERT

Baix Fabià Puigserver, director del Teatre Lliure. «La senyora de Sade», una de les obres més significatives que ha estrenat el Lliure.

girar totalment les previsions. El mateix director general de Promoció Cultural manifestava a EL TEMPS que el que proposava el Lliure podria semblar una hipoteca per al Centre Dramàtic. La indecisió de principis de temporada va obligar al Lliure a presentar la programació amb retard i, amb tot, posar en cartellera *Titànic 92*. D'altra banda, el Lliure no manifesta només la seva falta de liquiditat sinó l'abso-

L'ECLÈCTICA

no és
un bar
d'ambient

CLAU
D
VOLTA

llibreria-papereria

material oficina

objectes escriptori

jocs

belles arts

dibuix tècnic

distribuidor per la zona de:

Letraset®

passeig maragall, 84

telèfon 351 54 02

barcelona

luta inexistència d'un plantejament global de futur que reculli la feina de més de dotze anys del teatre de Gràcia.

A cavall entre la idea inicial de la plaça de bous de Les Arenes, el Palau d'Agricultura al davant del Mercat de les Flors, o una ubicació al Poblenou, el Lliure se sent dolgut pel tractament que rep. «Considero —diu Puigserver—, que s'està maltractant el teatre, unes persones, centenars de professionals que durant dotze anys han modelat aquesta casa. S'està fent una política de subterfugis, de paraules i de poques solucions concretes. Inconscients tots del moment d'asfíxia al qual s'ha arribat».

Puigserver va remarcar que les tres institucions havien estat avisades anteriorment i per escrit de la convocatòria de la conferència de premsa i que un parell d'hores abans només havien rebut una resposta telefònica de part de l'administració de la Generalitat manifestant que per escrit se'ls confirmava la subvenció de 42 milions amb què fins ara comptava el Lliure. Respecte a aquesta partida, però, Puigserver va indicar que fins a l'any passat el suport anava inclòs en una partida d'ajuda a institucions, capítol que des d'enguany va haver de ser demanat de nou com si es tractés d'una companyia que programa uns espectacles. El pressupost total del Lliure, però, voreja els 284 milions. Puigserver no va negar en cap moment el seu tancament a la negociació. «Una negociació concreta», va matisar. «Dit, escrit i signat».

El director del Teatre Lliure va referir-se a algunes anècdotes concretes de les negociacions dutes a terme amb els representants de l'administració. «Si no teniu tants diners», va dir referint-se a unes frases del director general de Promoció Cultural, «feu menys teatre. L'orquestra de Cambra, ¿per a què la voleu?».

Xavier Bru de Sala manifestava precisament en una entrevista a EL TEMPS que Puigserver vivia moments de crispació. «I és que de fet s'ho guanyen i t'hi fan sentir», diu Puigserver. Econòmicament, el plantejament és molt concret; mentre el Lliure presenta un pressupost de 284 milions, les institucions pretenen que faci la seva programació amb 85 milions, en els quals la Generalitat participa en un 50% i la Diputació i l'Ajuntament en un 25% per cent respectivament. «El fet greu no és que diguin que són els que paguen més, sinó que per a un teatre com el Lliure és que no paguen prou».

Puigserver va manifestar també que havien tingut entrevistes personals amb Xavier Bru de Sala abans de principi

d'any sense concretar les seves intencions i sí optant per una postura de suport al Lliure tal com el director general manifestava també en les seves declaracions fetes a EL TEMPS. Pel que fa a l'apreciació de Bru de Sala, que indica que la crisi o la crispació del Lliure era un problema de creixement, Puigserver, a la pregunta d'EL TEMPS sobre aquesta qüestió, va ser taxatiu: «Parlar de creixement del Lliure després de dotze anys em sembla francament ridícul. Crec que el Lliure, a part de necessitar encara créixer, és prou madur, gran i adult o sigui que no s'hi val a fer bromes. No accepto en absolut que sigui un problema de creixement. Quan un té un problema de creixement el que està és optimista perquè fa projectes de futur, veu possibilitats de futur, el dinamisme i la vitalitat. I aquí la crispació ve perquè t'estan collant sense motius reals i et posen en un carreró sense sortida».

Puigserver no descarta postures de més amplitud. Trobar una resposta pública i buscar un suport popular si no s'arriba a una solució immediata. Descartar totalment enfrontaments personals i intentar una campanya per comprovar si la defensa del Lliure, en paraules de Puigserver, és una proposta raonable o és una utopia.

Puigserver, però, no amaga les dificultats internes del Lliure. La infraestructura ofega també l'entitat. «No tenim una centraleta i se'ns col·lapsen els telèfons. Passem amb una sola màquina d'escriure per a tota la casa».

Segons Puigserver, la Generalitat hauria de fer el salt de 42 milions de subvenció a un mínim de 117. L'Ajuntament, que en paga 21, hauria de passar a 58. I una mitjana semblant, la Diputació.

Però, en el fons del problema econòmic hi ha, sobretot, l'aparença d'un oblit del paper del Lliure en els darrers 12 anys. Ja s'ha dit més d'una vegada que una gran part de la història del teatre català d'aquest final de segle passa pel Lliure. «Els actors que hi han treballat —diu Puigserver—, poden tenir la feina que volen en un altre lloc, en el fons no el necessiten, el Lliure, però arriba un moment que més que actors semblen *boys-scouts*», afirma irònicament el director del Teatre Lliure.

Tot plegat, doncs, pot ser que no acabi tan malament. No debades, els despatxos de les administracions són plens d'ex-*boys-scouts* reciclats a buròcrates. A cap d'ells, però, no se'ls veu per sota les taules ni rastre de xiruques. I potser és de peus, per no dir de cap, el problema real. O per picar-hi de peus, vaja. □